

Τὸ Θέατρο

Θίασος Ἀνδρεάδη: «Τὰ Λάθη μιᾶς Νύχτας»—Θίασος Κοτοπούλη: «Ἄνθρωπος εἶμαι κ' ἐγώ»—«Ἐσὺ κ' ἐμεῖς»—«Θερμὴ Ἀγκαλιά»—«Ἐπιθεωρητὴς Γκρέϋ»—«Ὁ Μπαμπᾶς ἐκπαιδεύεται»—Θίασος Παλαιολόγου: «Σκόρπια φύλλα».

Ἡ θεατρικὴ κίνησις, ὅπως εἶχαμε προβλέψει, ἂν δὲν εἶν' ἀκόμα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα, εἶναι πάντως ζωηρὴ. Στὸ μηνιαῖο τοῦτο διάστημα, πείχτηκαν ἄρκετὰ ἔργα, ποῦ συγκέντρωσαν τὴν προσοχὴ τοῦ κοινοῦ, μὰ ποῦ δὲν ὑπῆρξαν τέτοια ὥστε ἡ παράστασή τους ν' ἀποτελέσει καλλιτεχνικὸ γεγονός.

Τὰ ἑλληνικὰ ἄφησαν ἐντυπώσεις μέτριες καὶ τὰ ξένα δὲν ξεπέρασαν τὴν περιέργεια. Πρὸ πάντων ὁ ἐπιχορηγούμενος θίασος Κοτοπούλη στάθηκε ἀτυχὸς στὴν ἐκλογὴ του τὸν τελευταῖο αὐτὸν καιρὸ, πρᾶγμα ποῦ μᾶς προξενεῖ κάποιαν ἐντύπωση ὅταν ξέρουμε ὅτι εἰσηγητὴς τοῦ δραματολογίου εἶναι ὁ ἄξιος λογοτέχνης κ. Σκουλούδης. Σὲ τέτοιο βαθμὸ μάλιστα ποῦ ἡ ἐπιχείρησις κατέφυγε στὴν ἐπανάληψιν τοῦ περίφημου «Μπαμπᾶ» τοῦ Μελᾶ καὶ στὸ ἀνέβασμα ἀστυνομικοῦ ἔργου. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, ἡ κυρία Ἀνδρεάδη ποῦ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ διαλέγει πάντα ἔργα ἐνδιαφέροντα, τούτῃ τῇ φορᾷ, εἶτε ἀπὸ κακὲς εἰσηγήσεις, εἶτε παρασυρμένη ἀπὸ τὸ θέλημα τῆς ἀτμοσφαιρᾶς παρωχημένων καιρῶν, παρουσίασε γιὰ τὴν ἔναρξή της: «Τὰ Λάθη μιᾶς Νύχτας» τοῦ Ἀγγλοῦ Ὀλιβερ Γκόλντσμυθ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ γνωστοῦ κ. Σπηλιωτόπουλου. Ἡ κωμωδία αὕτη, ποῦ μὲ τὴν ἀφέλειά της καὶ τὰ ἐξυπνα γιὰ τὴν ἐποχὴ της εὐρήματα εἶχεν ἔλθει σάν ἀντίδρασις στὸ αἰσθηματικὸ καὶ ρομαντικὸ τότε θέατρο, σήμερα μονάχα ὡς «περιέργεια μουσειακὴ» μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρει τὸν ἀναγνώστη, ὅχι ὁμοίως καὶ τὸ θεατὴ. Ὑστερα αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ ἔργα πρέπει νὰ παίζονται μὲ γοργότατο ρυθμὸ, μ' ἐλαφρότητα καὶ χάρη, μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα κρυστάλλινη, πρᾶγμα ποῦ παρ' ὅλη τὴν

εὐγενικὴ προσπάθεια τῶν ἠθοποιῶν δὲν κατωρθώθηκε. Ἡ κ. Ἀνδρεάδη βέβαια ἔπαιξε μὲ πολλὴ χάρη, ὅπως πάντα, ἂν καὶ ὁ ρόλος της δὲν ἦταν ἀπόλυτα στὴν ἰδιοσυγκρασίᾳ της. Οἱ ἄλλοι ἐρμηνευταὶ ἔδωσαν τὸν καλύτερο ἑαυτό τους ὅσο ἔπόρεσαν καὶ ἡ σκηνοθεσίᾳ τοῦ κ. Σαραντίδη ἦταν σύμφωνη μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ἔργου.